

אל קנדי (מחוץ לקמפוס) חוזרת
בסדרת הבת הכובשת אוניברסיטת בראייר

האשה

אל קנדי

אוניברסיטת בראייר 4

אל קנדי

האתגר

אוניברסיטת בראייר

מאנגלית: טל לוי-עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

אל קנדי
האתגר

Elle Kennedy
THE DARE
Briar U #4

Copyright © 2020. THE DARE by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-35-9 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק 1

טיילור

שישי בערב, ואני צופה במוחות הגדולים ביותר בדורי נהרסים על ידי שוטים וקוקטיילים כחולים המוגשים מפחיות צבע של ארבעים ליטר. גופים מיוזעים מתפתלים עירומים למחצה, מוטרפים ומהופנטים מגלים תת-הכרתיים של גירוי אלקטרוני. הבית מלא מקיר לקיר בסטודנטים לתואר שני בפסיכולוגיה שפורקים את הטינה שלהם להורים על סטודנטים תמימים בתואר הראשון שלהם. סטודנטים למדעי המדינה שותלים את הזרעים להמחאות שיכתבו כשיסחטו אותם בעוד עשר שנים.

וזה אומר מסיבה טיפוסית ב'גריק רו'.

"שמת לב איך מוזיקת דאנס נשמעת קצת כמו אנשים שיכורים שעושים סקס?" סאשה לנוקס מעירה. היא עומדת לידי בפינה שלתוכה נדחקנו, בין שעון אורלוגין ומנורה עומדת כדי שנתמזג עם הריהוט. היא מבינה את זה.

זהו סוף השבוע הראשון מאז שחזרנו מחופשת האביב, מה שאומר שחוגגים את מסיבת הנגאובר חופשת האביב בבית האחוזה שלנו קאפא קאי. אחד מהאירועים הרבים שסאשה ואני מתייחסות אליהם כהנאה הכרחית. כחברות קאפא, אנו נדרשות להגיע, אפילו אם זה אומר שהנוכחות שלנו דקורטיבית יותר מאשר פעילה. "זאת אומרת, זה לא היה מעצבן כל כך אם הייתה מנגינה, לפחות."

זה... "סאשה מכווצת את האף, והראש שלה זז בקצב של הסירנה המייללת הרועמת דרך הרמקולים לפני שעוד מקצב של בס מתנפץ מתווסף. "זה כמו החרא שהסיי-איי השתמשו בו בניסויים שהם עשו על בני אדם."

אני צוחקת ומשתעלת תוך כדי, כמעט נחנקת מהקוקטייל שאני מחזיקה בשעה האחרונה, שכנראה מצאו במתכונים למסיבה ביוטיוב. סאשה, סטודנטית למוזיקה, סולדת כמעט מכל דבר שלא מבוצע על ידי כלי נגינה אמיתיים. היא מעדיפה לשבת בשורה הראשונה בקונצרט בבר מפוקפק, כשגירת גיבסון לס פול מצלצלת לה באוזניים, מאשר לעמוד מתחת לקליידוסקופ טכנו מהבהב במועדון ריקודים.

שלא תבינו אותי לא נכון, סאשה ואני ממש לא מתנגדות לבילויים. אנו מבלות בברים בקמפוס, שרות קריוקי בעיר (טוב, היא שרה, ואני מריעה לה ממקומי הבטוח בצללים). לעזאזל, פעם הלכנו לאיבוד בבוסטון קומון בשלוש לפנות בוקר כשהיינו פיכחות לחלוטין. היה חשוך כל כך שסאשה נפלה בטעות לתוך האגם וכמעט עברה התעללות מינית על ידי ברבור. סמכו עליי, אנחנו יודעות לבלות.

אבל המנהג הפולחני הזה של ילדי קולג' הדוחפים זה לזה חומרים משני תודעה עד שהם חושבים בטעות ששכרות זהה למשיכה ועכבה היא אישיות בפני עצמה אינו הרעיון הכי אהוב עלינו לבילוי.

"תיזהרי." סאשה דוחפת אותי במרפקה כשצעקות ושריקות נשמעות מהמבואה. "הנה מגיעות הצרות."

קיר של גבריות חסרת בושה שועט דרך דלת הכניסה לצעקות
"בראייר! בראייר!"

כמו 'פראים' המסתערים על קאסל בלאק, הענקים המתנשאים של קבוצת ההוקי של אוניברסיטת 'בראייר' רומסים את הבית, בכתפיים שריריות ובתי חזה רחבים.

"הריעו לגיבורים הכובשים," אני אומרת בציניות, בזמן שסאשה מנסה להסתיר את חיוכה הלעגני עם האגודל שלה.

קבוצת ההוקי זכתה במשחק הלילה, ונכנסה לסיבוב הראשון באליפות הלאומית. אני יודעת את זה כי לינלי אחותנו בקאפא יוצאת

עם שחקן ספסל. היא הייתה במשחק ושלחה משם תמונות במקום להיות איתנו פה ולנקות שירותים, לשאוב אבק, ולהכין משקאות למסיבה. אלו הפריווילגיות שמקבלים כשיוצאים עם אצולה. על אף ששחקן ספסל הוא לא בדיוק הנסיך הארי, אולי יותר בסביבה של הבן המכור לקוקאין של איזה בן דוד רחוק.

סאשה שולפת את הנייד שלה מהחגורה בטייטס דמוי העור שהיא לובשת ובודקת מה השעה.

אני מציצה על המסך ונאנחת. אוף, רק אחת-עשרה בלילה? אני כבר מרגישה מיגרנה מתבשלת.

"לא, זה טוב," היא אומרת. "תוך עשרים דקות הבריונים האלה יחסלו את חבית הבירה. ואז הם ישתו את מה שנשאר מהאלכוהול. זה מבחינתי יהיה הזמן לעזוב. חצי שעה, מקסימום."

שרלוט קאגני, נשיאת האחוה שלנו, לא ציינה במפורש כמה זמן נצטרך להישאר כדי לעמוד בדרישת הנוכחות שלנו. בדרך כלל, ברגע שהאלכוהול נגמר אנשים הולכים לחפש אפטר פארטי, ובשלב הזה קל יותר להתגנב החוצה בלי שיבחינו. עם קצת מזל, אחזור לדירה שלי בהייסטינגס ואלבש פיג'מה עד חצות. כמו שאני מכירה את סאשה, היא תיסע לבוסטון ותמצא הופעה חיה.

ביחד, היא ואני האחיות החורגות המנודות של קאפא קאי. כל אחת מאיתנו הצטרפה לשורותיהן מהסיבות הטיפשיות שלה. מבחינת סאשה, זו הייתה המשפחה. אימא שלה, ואימא של אימא שלה, ואימא של אימא של אימא שלה, וכן הלאה, היו כולן בנות קאפא, ולכן היה ברור שהקריריה האקדמית של סאשה תכלול את המשך המורשת. זה היה או זה, או לנשק לשלום משהו "טיפשי ונהנתני" כמו תואר במוזיקה. היא מגיעה ממשפחה של רופאים, כך שההחלטות שלה כבר שנויות במחלוקת.

מבחינתי, טוב, אני מניחה שהיו לי תוכניות גדולות לכך שאֶזְהַר בקולג'. מלוורית בתיכון למקובלת חברתית בקולג'. התכוונתי להמציא את עצמי מחדש. לעשות מהפך מוחלט לחיי. הקטע הוא, שלהצטרף למועדונים שלהן וללבוש את האותיות שלהן ולסבול שבועות של

שטיפות מוח והטפות לא הניבו את התוצאות הרצויות. לא יצאתי בצד השני נוצצת וחדשה. זה כאילו שכל שאר האנשים שתו את 'התערובת' וראו את הצבעים היפים, אבל אני נשארתי לעמוד שם בחשכה עם כוס מים וצבע מאכל אדום.

"הי! בחור עם עיניים מזוגגות מקבל את פנינו, ומדרה לעמוד ליד סאשה כשהוא מדבר ישירות לציצים שלי. אנו נוטות ליצור אישה מושלמת ונחשקת ביותר כשאנו עומדות זו ליד זו. הפנים הסימטריות שלה והגוף העדין, יחד עם הציצים הענקיים שלי. "רוצות לשתות משהו?"

"אנחנו בסדר, סאשה צועקת חזרה מעל המוזיקה הרועמת. שתינו מרימות את הכוסות הכמעט מלאות שלנו. כלי אסטרטגי כדי להרחיק את חברי האחווה החרמנים.

"רוצות לרקוד?" הוא שואל, ונשען לעבר החזה שלי כאילו שהוא מדבר מהמכוננית לתוך הקופסה בעמדת מכירה של מזון מהיר. "מצטערת, אני עונה, "הם לא רוקדים."

אני לא יודעת אם הוא שומע אותי או מבין את הבוז שלי, אבל הוא מהנהן ועוזב בכל מקרה.

"לציצים שלך יש כוח משיכה רק לשמוקים," סאשה אומרת בנחירה מלגלגת.

"אין לך מושג בכלל."

יום אחד התעוררתי וזה היה כאילו שני גידולים ענקיים התפרצו על החזה שלי. מאז חטיבת הביניים נאלצתי להסתובב עם הדברים האלה שמגיעים לכל מקום עשר דקות לפניי. מבין שתינו אני לא בטוחה מי מהווה סכנה גדולה יותר, סאשה או אני. הציצים שלי או הפנים שלה. היא מקימה מהומה קטנה רק מלהיכנס לספרייה. בחורים מוכנים לעשות הכול כדי להיות בנוכחותה ושוכחים את השם שלהם. בום רועש נשמע בכל הבית, וגורם לכולם להירתע ולכסות את האוזניים. דממה משתררת בתוך הבלבול בזמן שעור התוף שלנו טובע בצלצולים המהדהדים באוזניים.

"הרמקול הלך!" אחת האחיות שלנו צועקת מהחדר הסמוך.

הבית מתמלא בקריאות בוז.

מהומה פורצת כשבנות קאפא עושות מאמצים למצוא פתרון מהיר ולהציל את המסיבה לפני שהאורחים העצבנים שלנו ימרדו. סאשה לא מנסה אפילו להסתיר את ההתרגשות שלה. היא מסתכלת עליי במבט שאומר שאולי עוד נצליח לברוח מהמסיבה הזו מוקדם.

ואז אביגיל הובס מופיעה.

אנו רואות אותה חולפת דרך ההמון המצטופף בשמלה שחורה קטנה וחושפנית, ושיער הפלטינה שלה מסולסל לתלתלים מושלמים. היא מוחאת כפיים, ובקול שיכול לחתוך זכוכית, דורשת שכל תשומת הלב תתמקד בשפתיים האדומות שלה.

"תקשיבו, כולם! הגיע הזמן לשחק חובה או חובה."

צעקות עידוד פורצות בתגובה כשעוד אנשים ממלאים את הסלון. המשחק הוא מסורת פופולרית של קאפא, וזה בדיוק כמו שזה נשמע. מישו מחייב אותך לעשות משהו ואת עושה את זה – אין אופציה של אמת. זה משעשע לפעמים ולעיתים קרובות אכזרי, והניב לא מעט מעצרים, סילוק אחד לפחות, והשמועה אומרת, שאפילו שני תינוקות. "עכשיו בואו נראה..." סגנית הנשיא של הבית שלנו מניחה אצבע אחת מטופחת על הסנטר שלה ומסתובבת בסיבוב איטי כדי לסקור את החדר, להחליט מי יהיה הקורבן הראשון שלה. "מי זה יהיה?"

ברור שענינה הירוקות המרושעות נוחתות על המקום בו סאשה ואני צמודות לקיר. אביגיל צועדת אלינו ברשעות מתוקה וטהורה. "אוי מתוקה," היא אומרת לי, עם המבט המזוגג של בחורה ששתתה קצת יותר מדי. "תשתחררי, זו מסיבה. את נראית כאילו מצאת עוד סימן מתיחה."

אביגיל היא שיכורה מרושעת, ואני המטרה הכי אהובה עליה. אני רגילה לזה ממנה, אבל הצחוק שהיא מעוררת בכל פעם שהיא משתמשת בגוף שלי כשורת מחץ תמיד משאיר צלקת. הקימורים שלי היו הקללה של קיומי מאז שהייתי בת שתיים-עשרה.

"אוי מתוקה," סאשה מחקה אותה, ומרימה לעברה אצבע משולשת.

"מה דעתך ללכת להודיין?"

"אוי, באמת," אביגיל מייללת בקול מלגלגל של תינוק. "טיי־טיי יודעת שאני סתם צוחקת." היא מדגישה את ההצהרה שלה כשהיא דוקרת אותי בבטן עם האצבע כאילו שאני ילדת הבצק של פילסברי. "השיער הדליל שלך תמיד בתפילות שלנו, אבס." אני חייבת לנשוך את השפה התחתונה כדי לעצור את עצמי מלצחוק על הירידה של סאשה. היא יודעת שאני מתפרקת בעימות ולעולם לא מפספסת הזדמנות לשלוף ציפורניים בהגנה עליי. אביגיל עונה בצחוק ציני. "אנחנו משחקות או לא?" ג'ולס מאן, השולייה של אביגיל דורשת לדעת.

הברונטית הגבוהה ניגשת אלינו, עם מבט משועמם על פניה. "מה קרה? סאשה מנסה שוב לסגת מביצוע אתגר כמו שעשתה בפסטיבל הקציר?"

"לכי תזדייני," סאשה יורה חזרה. "אתגרת אותי לזרוק לכנה דרך חלון הדיקן. לא התכוונתי שיסלקו אותי בגלל איזה משחק אחווה ילדותי."

ג'ולס מקמרת גבה. "היא כרגע העליכה מסורת רבת שנים, אבס? כי זה ממש נראה ככה."

"כן, היא העליכה. אבל אל תדאגי, הנה ההזדמנות שלך לגאולה, סאשה," אביגיל אומרת בקול מתוק, ואז נעצרת. "המממ. חובה עלייך..." היא מסתובבת אל הצופים שלה כשהיא חושבת על האתגר. היא מתה על תשומת הלב. ואז היא מסתובבת במהירות חזרה לעבר סאשה. "תבצעי את הדאבל־דאבל ואז תשירי את שיר האחוה." החברה הכי טובה שלי נוחרת ומושכת כתפיים, כאומרת, זה הכול?

"במהופך ולאחור," אביגיל מוסיפה.

סאשה מכווצת שפתיים ונוהמת לעברה, וזה גורם לבחורים בחדר לשרוק בהתלהבות. בחורים אוהבים קרב חתולות. "מה שתגידי." סאשה מגלגלת עיניים וצועדת קדימה, מנערת את הזרועות המושטות שלה כמו מתאגרף המתחמם לקראת קרב.

הדאבל־דאבל הוא עוד מסורת מסיבות של קאפא, הכוללת הורדת שני שוטים כפולים של כל מה שיש בסביבה, ואז עשר שניות של שתיית בירה דרך משפך ואחריו עשר שניות של שתיית בירה בעמידת ידיים על חבית בירה. אפילו השתיינים הכי חזקים בינינו מצליחים לבצע את זה רק לעיתים נדירות. להוסיף לזה עמידת ידיים תוך כדי שירת שיר האחוה אחורנית, לזה מסוגלת רק אביגיל שמתנהגת כמו כלבה נקמנית.

אבל כל עוד זה לא יעלה לה בסילוק, סאשה לעולם לא תיסוג מאתגר. היא קושרת את השיער השחור והעבה שלה בקוקו ולוקחת את כוס השוט שהופיעה לפתע משום מקום, מחסלת שוט אחד, ואז עוד אחד. היא מצליחה לעבור את משפך הבירה בזמן ששני חברי תטא מחזיקים בשבילה את המשפך, והקהל סביבה צורח ומעודד. תוך כדי קפופניה של קריאות עידוד, היא מצליחה לבצע את עמידת הידיים על חבית הבירה ולשתות כששחקן הוקי בגובה מטר ותשעים מחזיק לה את הרגליים באוויר. כשהיא חוזרת לעמוד על הרגליים, כולם מתרשמים לראות שהיא מסוגלת לעמוד בכלל, שלא נדבר על להיראות קשוחה ויציבה. הבחורה הזו לוחמת.

"זוזו לאחור!" סאשה מכריזה, וגורמת לאנשים להתרחק מהקיר בקצה.

בתנועה של מתעמלת מקצועית היא מרימה את ידיה ומבצעת חצי גלגלון כך שהצד האחורי שלה צמוד לקיר בעמידת ידיים. בקול רם ובטוח, היא שרה את המילים לשיר האחוה שלנו במהופך בזמן שכולנו מנסים כמו טיפשים לעמוד בקצב שלה כדי לוודא שהיא שרה את זה נכון.

ואז, כשהיא מסיימת, סאשה יורדת חזרה לרגליים בצורה אלגנטית וקדה בפני הקהל למחיאות כפיים סוערות.

"את ממש רובוטית", אני אומרת, וצוחקת כשהיא צועדת חזרה לעמוד לידי בפנינת הלוזריות שלנו. "נחיתה יפה."

"אף פעם לא פספסתי נחיתה מושלמת על הרגליים." בשנה הראשונה בקולג', סאשה הייתה בדרכה להיות מועמדת אולימפית

כאחת ממתעמלות הקרקע הטובות בעולם לפני שהיא נפצעה בברך כשהחליקה על קרח, וזה היה סוף הקריירה שלה. וכדי להחזיר את תשומת הלב אליה, אביגיל ננעלת עליי במבטה. "תורך, טיילור."

אני נושמת נשימה עמוקה. הלב שלי משתולל. אני כבר מרגישה שהלחיים שלי בוערות ואדומות. אביגיל מחייכת מאי-הנוחות שלי כמו כריש החש את תנודותיו של כלב ים המתפתל במצוקה. אני מכינה את עצמי למשימה המרושעת שהיא רוקחת בשבילי. "חובה עלייך..." היא מעבירה את שיניה על השפה התחתונה. אני רואה בעיניה את ההשפלה הקרבה עוד לפני שהיא פותחת את פיה. "לקחת את הבחור שאבחר למעלה איתך." כלבה.

קריאות ושריקות מגונות פורצות מהגברים שעדיין צופים בהפגנת האגרסיה הנשית הזו.

"עשי לי טובה, אבס. אונס בפגישה זה לא משחק מסיבה." סאשה צועדת קדימה, ומגוננת עליי בגופה.

אביגיל מגלגלת את עיניה. "אוי, אל תהיי דרמטית כל כך. אבחר מישהו טוב. מישהו שכל אחת תרצה להיות איתו. אפילו טיילור."

אלוהים, בבקשה אל תכריח אותי לעשות את זה.

לשמחתי הרבה, העזרה מגיעה בדמותה של טיילור סוויפט. "תיקנתי את זה!" אחת מאחיות האחוה צועקת, בדיוק כשהמוזיקה ממלאת שוב את הבית.

השיר Blank Space של טיילור סוויפט מעורר גל של קריאות עירוד נרגשות, ומסיט את תשומת הלב מהמשחק המטומטם של אביגיל. הקהל מתפזר כדי למלא מחדש את המשקאות ולחזור למשחק המקדים הקצבי שמאפשרים הריקודים.

תודה לך, טיילור החתיכה והרזה יותר.

לאכזבתי, אביגיל לא מוותרת. "הממם, מי יהיה הבחור ברה-המזל..." אני מחניקה אנחה. היה תמים מצדי לחשוב שהיא תרד מזה. ברגע שאתגר ניתן, כל אחות שלא מצליחה להשלים את המשימה כמיטב

יכולתה נענשת ללא רחמים עד שאיזו פראיירית מסכנה וחסרת מזל תופסת את מקומה. ואם אביגיל תצליח להשיג את מבוקשה, זה יקרה שלושה שבועות אחרי הנצח. גם ככה קשה לי להשתלב בין שאר האחיות. זה יהפוך אותי למנודה חברתית.

היא בוחנת את החדר, ועולה על קצות אצבעותיה כדי להציץ מעל הראשים של האנשים ולזכות למבט מקיף על האופציות הפנויות. חיוך רחב מתפשט על פניה כשהיא מסתובבת אליו חזרה.

"חובה עלייך לפתות את קונור אדוארדס."

פאק.

פאקינג פאק.

כן, אני יודעת מי זה קונור. כולם יודעים. הוא בקבוצת ההוקי ודמות קבועה במסיבות ב'גריק רו'. וגם דמות קבועה במיטות של בנות האחוה ב'גריק רו'. אבל התהילה האמיתית שלו נובעת מהעובדה שהוא הבחור החדש הכי חתיך בין הסטודנטים בשנה השלישית. וזה אומר שהוא ממש מחוץ לליגה שלי. בחירה מושלמת אם המטרה של האתגר הזה היא השפלתי המוחלטת כשהוא ידחה אותי בפומבי ויצחק לי בפנים.

"רייצ'ל עדיין בדייטונה," אביגיל מוסיפה. "את יכולה להשתמש בחדר השינה שלה."

"אביגיל, בבקשה," אני אומרת, מתחננת ממנה לרדת מזה. אבל התחינה שלי רק מחזקת אותה.

"מה קרה, טיי־טיי? אני לא זוכרת שהייתה לך בעיה לנשק בחורים אחרים כחלק מאתגר. או שהקטע שלך זה להתחבר עם חברים של בנות אחרות?"

כי לשם זה תמיד חוזר עם אביגיל: נקמה, והטעות שהיא גורמת לי לשלם עליה מדי יום מאז השנה הראשונה. לא משנה כמה פעמים אתנצל, או כמה באמת אתחרט על כך שפגעתי בה, החיים שלי נועדו לשעשע את אביגיל עם הסבל שלי.

"את צריכה לראות רופא בקשר לכלבתיות המשתוללת שלך,"
סאשה מתפרצת חזרה.

”אוי, טיילור המסכנה, כל כך חסודה. אל תפני לה את הגב, היא תגנוב את החבר שלך,“ אביגיל שרה. הלגלוג שלה הופך למקהלה כשג'ולס מצטרפת ושרה איתה.

הירידות העוקצניות שלה כמו דוקרות את עצביי מאחורי עיניי וגורמות לאצבעות שלי לאבד תחושה. בא לי להתכווץ ולהפוך לחלק מהרצפה. להיעלם לתוך הקיר. לעלות בלהבות ספונטניות ולהפוך לאפר בתוך קערת הקוקטייל. כל דבר מלבד להיות אני, כאן, עכשיו. אני שונאת תשומת לב בלתי רצויה, והלעג שלהן מושך את מבטם של כמה פרצופים שיכורים סביבנו. עוד כמה שניות וכל הבית יצטרף לשירה על כמה אני מתחסדת, כמו סצנה נוראית מהסיוט הכי גרוע שלי.

”בסדר!“ אני מתפרצת. רק כדי שזה יפסיק. כל דבר כדי להשתיק אותן. ”מה שתגידי. אבצע את האתגר.“

אביגיל מחייכת בניצחון. ההנאה נראית בבירור על פניה. ”אז לכי תביאי את הגבר שלך,“ היא אומרת וכמעט מריירת בסיפוק, ואז מושיטה יד מאחוריה.

אני נושכת את השפה ועוקבת אחר הזרוע הרזה שלה, מבחינה לבסוף בקונור ליד שולחן הפינג פונג בירה בחדר האוכל.

פאק, הוא גבוה. והכתפיים שלו רחבות בטירוף. אני לא יכולה לראות את העיניים שלו, אבל אני רואה בבירור את הפרופיל המסותת שלו ואת שערו הבלונדיני הארוך המסורק לאחור. זה לא חוקי להיראות כל כך טוב.

את אישה בוגרת, טיילור.

אני נושמת נשימה עמוקה כדי להרגיע את הלחץ, ועושה את דרכי לעבר קונור אדוארדס שאינו חושד בדבר.

פרק 2

קונור

החבר'ה ממש משתכרים הלילה. הגענו למסיבת האחוה הזו לפני עשרים דקות וגאוין ואלק כבר קרעו את החולצות שלהם בידיים חשופות והם מסתובבים סביב שולחן הפינג פונג בירה כמו שני ברכרים. על אף שאני חייב להודות, שאחרי הניצחון במשחק הפלייאוף שלנו, אני מרגיש די חייתי בעצמי. עוד שני ניצחונות ונגיע ל'ארבע הקפואות'. ובזמן שאף אחד לא מוכן להגיד את זה בקול כדי לא להביא מזל רע על הקבוצה, אני מרגיש שזו השנה שלנו.

"קון, בוא הנה, שמוק." האנטר קורא לעברי מצידו השני של החדר, היכן שהוא וחלק מהחבר'ה העמידו שורות של שוטים. "תביא את שני הדבילים האלה איתך."

אנו מתקבצים עם חברינו לקבוצה, כולם עם פנים אדומות ובהיי מהאדרנלין. כל אחד מאיתנו מרים כוס של שוט באוויר בזמן שהקפטן שלנו, האנטר, נואם. הוא לא צריך לצעוק אפילו, כי המוזיקה פסקה לפני עשר דקות. אני רואה בנות אחווה היסטוריות רצות הלוך ושוב ממערכת הרמקולים בסלון.

מבטו של האנטר עובר על כולם. "אני רק רוצה לומר שאני ממש גאה בכלם על ההתמדה כקבוצה העונה. שמרנו זה על גבו של זה, וכל אחד השקיע את מרב המאמצים שלו. נותרו לנו עוד שניים, חבר'ה. עוד שניים ואנחנו בפנים. אז תיהנו הלילה. בואו נגביר את

הווליום. ואחרי זה תדאגו לאפס את הראשים שלכם חזרה למשחק בשביל הדחיפה האחרונה.”

זה עדיין לא מרגיש אמיתי לפעמים. אני, הפרחה, ב'ליגת הקיסוס' באוניברסיטה, מסתובב עם הבנים והבנות המיוחסים של הכסף הישן והאבות המייסדים. אפילו עם החברים שלי, הדבר הכי קרוב שאי פעם היה לי למשפחה אחרי אימא שלי, אני לא יכול שלא לברוק מעבר לכתפי לפעמים. כאילו שבכל רגע הם עומדים להבין מי אני. אחרי שאגה של "בראייר הוקי!" אנו מחסלים את השוטים שלנו. באקי בולע ופולט קריאת קרב גרונית שמבהילה את כולם עד שכולנו פורצים בצחוק.

"תרגיע, גבר. תשמור את זה לקרח," אני אומר לו. זה לא מזיז לבאקי. הוא נלהב מדי. צעיר, טיפש, ומלא בכוונות רעות הלילה. הוא עומד לשמח מאוד איזו בחורה צעירה, אני בטוח. אם מדברים על בחורות, תוך זמן קצר הן מתאספות סביב שולחן הפינג פונג בירה כשאנו מתחילים סבב חדש. הפעם זה האנטר והחברה שלו דמי נגדי ונגד פוסטר. והחברה של האנטר משחקת מלוכלך. היא הורידה את הקפוצ'ון ועכשיו היא לבושה רק בגופייה לבנה דקה מעל חזייה שחורה, שהיא מנצלת ביעילות אסטרטגית כדי לדחוף את הציצים שלה לתוך הפנים שלנו כהסחת דעת. וזה עובד לעזאזל. פוסטר מתעוורר מהציצים ומפספס את השולחן לגמרי כשהוא זורק.

"פאק, דמי," אני רוטן, "תזיזי את הדברים האלה מפה." "מה, אלה?" היא אוחות בשניהם ומרימה אותם עד הצוואר שלה כמעט תוך ניסיון עלוב להיראות תמימה.

האנטר מנחית את הכדור לתוך אחת הכוסות שלנו בקלות. דמי קורצת אליי. "מצטערת לא מצטערת." "אם החברה שלך רוצה להוריד את הגופייה שלה, אני מוכן להפסיד ברגע זה," פוסטר אומר, בניסיון לעצבן את האנטר. וזה עובד בגדול. איש המערות מתעורר מייד. האנטר מוריד את הטישירט שלו ומלביש אותה על דמי, זה נראה עליה כמו שמלת באגי. "עיניים על הכוסות, חרא."

אני מחניק צחוק, ומחליט לא לציין שדמי דייוויס תיראה לזהה את אפילו אם היא תלבש שק תפוחי אדמה. הייתה תקופה שאולי היית מתחיל איתה, אבל עוד לפני שהאנטר ידע, כולנו יכולנו לראות שקפטן הקבוצה שלנו מאוהב בבחורה הזו. רק לקח לשניהם קצת יותר זמן להבין.

עד כה, הסיכויים שלי הלילה לא משהו. בחורות מהממות, בהחלט. ברונטית אחת מנסה לטפס עליי ולהנחית לי נשיקה על הצוואר כשאני מטביע את הכדור הבא לתוך אחת הכוסות של האנטר ודמי. אבל יש בבחורות האלה מין אנרגיה צמאה, ועד כה, אף אחת לא עושה לי את זה.

האמת היא, שכל הנשים מתחילות להתערבב לי במוח. שכבתי עם הרבה מהן מאז שעברתי ל'בראיר' בסתיו האחרון. להטריף את עולמה של אישה, לגרום לה להרגיש מיוחדת, זה אחד הכישרונות שלי. אבל – ולא יפסיקו לרדת עליי אם אודה בזה מול החברים שלי – אני לא מרגיש מיוחד עם אף אחת מהבנות איתן אני שוכב. כמה מהן מעמידות פנים שהן רוצות להכיר אותי, אבל לרוב אני כיבוש מבחינתן, פרס נוצץ לנופף מול פניהן המקנאות של החברות שלהן. חצי מהזמן הן אפילו לא מנסות לנהל שיחה כלשהי. הן רק תוקעות את הלשון שלהן בגרון שלי ואת הידיים שלהן במכנסיים שלי. תקנו לגבר פרחים, לפחות. או לכל הרוחות, תתחילו עם איזו בדיחה טובה. אבל זה מה יש, אני מניח.

חוץ מזה, זה לא שאני מחפש קשר. אני יכול לבלות עם נשים לילה או שבוע, אולי אפילו חודש, אבל שני הצדדים מודעים היטב לעובדה שאני לא אופציה לטווח ארוך. וזה בסדר גמור. אני משתעמם בקלות, ומערכות יחסים הם פסגת השיעמום.

אבל הלילה אני משועמם באותה מידה מתהלכות הבחורות החולפות על פני שולחן הפינג פונג בירה, וכולן יורות לעברי את אותם חיוכים מבווישים כשהן מתחככות בצורה לא כל כך תמימה בזרועי עם הציצים שלהן. כן, לא בא לי על אף אחת מהבחורות האלה ברגע זה. נמאס לי מריטואל ההזדווגות התפל והישן הזה שתמיד

מסתיים באותה צורה. אני אפילו לא צריך לדרוף אחריהן יותר, וזה חצי מהכיף.

סבב של צעקות משולהבות פורץ בבית כשהמוזיקה נשמעת שוב. בחורה אחת מנסה לנצל את זה כשהיא מושכת אותי לרקוד, אבל אני נד בראשי ומנסה להתרכז שוב במשחק. זה די קשה, כי המולה כלשהי על המדשאה הקדמית מושכת את תשומת הלב של כולם לעבר החלון הענק. פוסטר לא מרוכז ומפספס לגמרי את הזריקה שלו, ואני עומד לגעור בו כשתנועה חולפת לי בזווית העין.

אני מסתובב לעבר הסלון ורואה בלונדינית מבוהלת, מפוחדת ממש, ממהרת לעברנו. כמו שפן הבורח למחילה שלו להסתתר לאחר שראה שועל רעב. בהתחלה אני חושב שהיא עומדת לרוץ לחלון כדי לראות מה לעזאזל קורה בחוץ, אבל אז משהו מוזר קורה. היא ניגשת אליי, אוחזת בזרועי ומושכת אותי מטה כדי שתוכל לדבר לתוך האוזן שלי.

"אני ממש מצטערת על זה ואתה עומד לחשוב שאני פסיכית לגמרי, אבל אני צריכה את העזרה שלך אז בבקשה תשתף פעולה," היא מדברת מהר כל כך שקשה לי לעמוד בקצב שלה. "אני צריכה שתעלה איתי למעלה ותעמיד פנים שאנחנו עומדים לשכב, אבל אני לא באמת רוצה לגעת בזין שלך או משהו."

או משהו?

"זה אתגר מטופש ואהיה חייבת לך בגדול אם תוכל לעשות לי את הטובה הזו," היא לוחשת במהירות. "אני מבטיחה שלא אתנהג מוזר בגלל זה."

אני חייב להודות, שאני מסוקרן. "אז, אם שמעתי אותך נכון, את לא רוצה לשכב איתי?" אני לוחש חזרה, ולא מצליח להסתיר את העובדה שזה משעשע אותי.

"אני לא רוצה. אני רוצה להעמיד פנים שאנחנו עושים את זה."

טוב. אני בהחלט לא משועמם יותר.

אני בוחן אותה מקרוב, יש לה פנים מתוקות. לא הורסת כמו דמי, אבל נחמדה. והגוף שלה. אלוהים. היא כמו נערת פוסטר מהלכת.

מאחורי סוודר ענק שנופל מכתף אחת מוסתרים שני ציצים שאני יכול לבלות את כל הלילה בהחלקת הזין שלי ביניהם. אני גונב הצצה על הישבן שלה ולא יכול שלא לחשוב על לכופף אותה מעל המיטה שלי. אבל כל זה מתפוגג כשאני רואה אותה מרימה את עיני הטורקיז המפצירות שלה אליי ומשהו בלב שלי פשוט מתפורר. אהיה שמוק רציני אם אפנה את הגב לאישה שזקוקה כל כך להצלה.

"אלק," אני אומר בלי להוריד את העיניים שלי מנערת הפוסטר.
 "יו," חברי לקבוצה קורא חזרה.
 "אני מכניס אותך למשחק במקומי. תקרע את התחת של הקפטן והחברה המרושעת שלו בשבילי."
 "על זה."

אני לא מפספס את הגיחוכים המכוונים של האנטר ופוסטר, יחד עם הנחירה הרועשת של דמי.
 עיניה המהססות של הבלונדינית חולפות מעבר לכתפי לשולחן הפינג פונג בירה, אל אלק שהחליף אותי. "אז אתה מסכים?" היא ממלמלת.

בתגובה, אני מזיז כמה קווצות שיער מאחורי אוזנה ומחכך את שפתיי בעורה כדי לדבר. כי מי שמענה את הבחורה המסכנה הזו צופה בנו בוודאות ברגע זה והם יכולים לאכול חרא.
 "תובילי את הדרך, בייב."

עיניה נפקחות לרווחה, ולרגע אחד, אני חושב שהמוח שלה קרס. זו לא הפעם הראשונה שזה קורה בנוכחותי. אז אני אוזח בידה, ומשאיר כמה השתנקויות המומות מאחורינו, ומוביל אותה דרך מבוך הגופים שמסתובבים ברחבי הבית. האמת היא, שאני מכיר טוב את הדרך בבית הזה.

כשאנו עולים במדרגות, אני מרגיש את העיניים עוקבות אחרינו. היא אווזת בידי קצת יותר חזק כשהמוח שלה מתאפס. בקומה השנייה היא מושכת אותנו לתוך חדר שטרם ביקרתי בו ונועלת את הדלת מאחורינו.

"תודה," היא נושמת ברגע שאנחנו לכד.

"אין בעיה. אכפת לך אם אתרווח לי פה?"
 "אה, כן. זאת אומרת, לא. לא אכפת לי. שב אם אתה רוצה. או –
 ואוו, טוב, אתה כבר שוכב."

אני מגחך מהלחץ הברור שלה. זה מתוק. בזמן שאני מתפרש עם
 כל המטר ותשעים שלי בין חיות הצעצוע והכריות הדקורטיביות על
 המיטה, היא נשארת צמודה לדלת ומתנשפת בכבדות.

"אני חייב להודות," אני אומר לה, ומשלב ידיים מאחורי הראש,
 "אף פעם לא ראיתי בחורה כל כך אומללה כשהיא נעולה איתי בחדר
 שינה."

לזה יש את ההשפעה הרצויה שגורמת לכתפיים שלה להשתחרר
 והיא אפילו מעלה חיוך מבויש. "אני בטוחה."

"אני קונור, דרך אגב."

היא מגלגלת עיניים. "כן, אני יודעת."

"למה את מגלגלת עיניים?" אני שואל, משחק אותה נעלב.

"לא, מצטערת, לא התכוונתי למשהו. פשוט, אני יודעת מי אתה.

אתה כאילו, מפורסם בכל הקמפוס."

ככל שאני צופה בה, עם הידיים שלה צמודות לצידדי גופה על
 הדלת, ברך אחת מכופפת, שיער בלונדיני פרוע קלות על כתף אחת,
 אני לא יכול שלא לדמיין את עצמי מרים לה את הזרועות מעל הראש
 בזמן שאני חוקר את הגוף שלה עם הפה שלי. יש לה עור שדורש
 נשיקות.

"טיילור מארש," היא פולטת, ואני קולט שאני לא יודע כמה זמן

שתקנו עד אז.

אני זו לקצה השני של המיטה ומניח כרית לידי כחוצץ. "בואי. אם

אנחנו עומדים להיות פה כמה זמן, אז בואי לפחות נכיר זה את זה."

טיילור צוחקת ומשחררת עם זה עוד קצת מהמתח. יש לה חיוך

נחמד. שמח, חמים. אבל נדרש עוד קצת שידול, כדי להביא אותה

למיטה.

"זה לא איזה מהלך או משהו," היא אומרת לי, ומסדרת בשורה

את בובות החיות כשומרים סביב חומת הכרית שבינינו. "אני לא איזו

פסיכית שעובדת על גברים כדי שייכנסו איתה למיטה ואז מתעללת בהם."

"ברור." אני מהנהן ברצינות מזויפת. "אבל התעללות קטנה זה בסדר."

"לא." היא מנידה בראשה מהר מדי, ונראה לי שאולי הצלחתי לסדוק את קליפתה. "בלי התעללות. אתנהג למופת."

"אז תגידי לי, למה מישהי שאמורה כביכול להיות חברה שלך תעמיד אותך במצב שהוא ללא ספק סיוט?"

טיילור משחררת אנחה עמוקה. היא מרימה צב צעצוע ומצמידה אותו לחזה. "כי אביגיל היא כלבה רצינית. אני שונאת אותה כל כך."

"למה? מה הסיפור שם?"

היא מסתכלת עליי במבט מפקפק, וברור שהיא מתלבטת אם לסמוך עליי.

"אני נשבע," אני אומר. "זה מקום מוגן פה."

היא מגלגלת את עיניה אבל מחייכת חיוך שובב. "שנה שעברה. הייתה מסיבה בדיוק כמו זאת. אתגרו אותי לגשת לבחור אקראי ולהתמזמז איתו."

אני מגחך. "מרגיש כאילו יש פה דפוס התנהגות."

"כן, טוב, גם אז לא התלהבתי מזה יותר מדי. אבל זה הקטע שלהן. האחיות. הן יודעות שבכל הנוגע להתקרבות לבחורים יש לי עכבות, אז הן אוהבות להתמקד בחוסר הביטחון שלי. הכלכות שביניהן, לפחות." "בנות הן ממש אכזריות לעזאזל."

"גבר, אין לך מושג."

אני מתמקם על המיטה כדי שאהיה עם הפנים אליה. "טוב, אז תמשיכי. את צריכה להתמזמז עם בחור."

"נכון, הקטע הוא..." היא משחקת עם העין הקטנה של הצב, מסובבת אותה בין אצבעותיה. "ניגשתי אל הבחור הראשון שראיתי שלא היה שיכור מספיק כדי להקיא עליי או משהו. אחזתי בפנים שלו, הצמדתי את שפתיי, ופשוט, אתה יודע, עצמתי עיניים והלכתי על זה." "כמו שעושים."

"טוב, כשזזתי לאחור, אביגיל הייתה שם. היא נראתה כאילו גזרתי לה את השיער בשנתה. נעצה בי מבט רצחני. מתברר, שהבחור שתקפתי עם הפה שלי היה החבר שלה."
 "לעזאזל, טי. זה ממש אכזרי."

היא ממצמצת אליי עם עיניה הכחולות האומללות ושפתה עצובה ומשורכבת. כשאני צופה בה מדברת, אני נהיה אובססיבי לנקודת החן כמו זו של מרילין מונרו שעל הלחי הימנית שלה.
 "לא ידעתי! אביגיל מחליפה בחורים כמו קופסאות קורנפלקס. לא הצלחתי לעמוד בקצב חיי האהבה שלה."
 "אז היא לא קיבלה את זה יפה," אני אומר.

"היא התחרפנה לגמרי. עשתה סצנה ענקית במסיבה. לא דיברת איתי שבועות, וגם אז רק בהערות עוקצניות ועלבונות. נהיינו אויבות בנפש מאז, ועכשיו היא מנצלת כל הזדמנות כדי להשפיל אותי. ובגלל זה, ההצעה המגונה הלילה. היא סמכה על כך שתדחה אותי מול כולם בצורה מרהיבה."

לכל הרוחות. אני באמת מרחם על הבחורה הזו. בחורים הם שמוקים, ואפילו בקבוצה אנו מוצאים כל מיני דרכים מרושעות להציק זה לזה, אבל הכול ברוח טובה. האביגיל הזו היא משהו אחר. לאתגר את טיילור להתחיל עם גבר זר בתקווה שהוא ידחה אותה באכזריות ויביך אותה מול כל המסיבה... זה באמת אכזרי.

רצון חסר היגיון להגן עליה מתפשט לי בבטן. אני לא יודע עליה יותר מדי, אבל טיילור לא נראית לי מסוג הבחורות שתבגוד בחברה בחוסר רגישות כזו.

"החלק הכי גרוע היה שלפני כן היינו חברות. היא הייתה בת הברית הכי קרובה שלי במהלך שבוע החניכה לאחווה בשנה הראשונה. כמעט עזבתי תריסר פעמים, והיא הייתה זו שעזרה לי להחזיק מעמד. אבל אחרי שעברתי לגור מחוץ לקמפוס, התרחקנו."

קולות מחוץ לחדר השינה מושכים את תשומת ליבה של טיילור. אני מביט לכיוון וזועף כשאני מבחין בצללים הזזים מתחת לדלת.
 "אוף. זו היא," היא ממלמלת. כבר למדתי לזהות את החרדה

בקולה. היא נרתעת והדופק שלה פועם בצורה ברורה בצווארה. "שיט, הן מקשיבות."

אני מתנגד לדחף לצעוק לעבר הקהל שלנו שיעופו מפה. אם אעשה את זה, אביגיל ושות' ידעו שטיילור ואני לא מתמזזים, אחרת היינו ממוקדים לגמרי זה בזה במקום בדלת חדר השינה. ועדיין, המנוולות הקטנות והחטטניות צריכות ללמוד לקח. ועל אף שאני לא יכול לפתור את הבעיה של טיילור עם הבנות האלה, אני יכול לתת לה את הלילה האחד הזה.

"אני מקווה שהן שמות לב," אני אומר בחיוך שובב.

ואז אני קופץ על ברכיי ומניח את שתי הידיים על ראש המיטה. טיילור מסתכלת עליי בחשדנות, שגורמת לי לחייך שוב ולהתחיל להזיז את הגוף שלי, לדפוק את ראש המיטה בקיר.

בום. בום. בום.

"פאק, בייב, את צרה כל כך," אני גונח בקול רם מדי.

טיילור מרימה את היד לכסות את פיה. היא מרימה את גבותיה הבלונדיניות כהות עד המצח.

"כל כך טוב להרגיש אותך!"

הקירות רועדים מכל דפיקה של ראש המיטה. אני מנתר על הברכיים, וגורם למסגרת המיטה לחרוק במחאה. כל הרעשים החיוניים כשעושים חיים.

"מה אתה עושה?" היא לוחשת באימה משועשעת.

"נותן הופעה. אל תשאירי אותי תלוי באוויר, טי. הן יחשבו שאני

מזיין לעצמי את היד פה בפנים."

היא נדה בראשה. שפן מסכן ומפוחד.

"אה, פאק, בייב, לא כל כך מהר, את תגרמי לי לגמור!"

ובדיוק כשאני חושב שאולי דחקתי בה יותר מדי, טיילור מעיפה את ראשה לאחור, עוצמת עיניים, ומשחררת את הרעש הכי סקסי שאי פעם שמעתי מאישה שלא הייתי עמוק עד הביצים בתוכה.

"אה, שם בדיוק. שם בדיוק," היא זועקת. "אוי אלוהים, אני קרובה

כל כך. אל תפסיק. אל תפסיק."

אני מאבד את הקצב שלי, וצוחק בהיסטריה. שנינו אדומים ומתפתלים על המיטה.

"ממממ, ככה בדיוק, בייב. טוב לך ככה?"

"טוב מאוד," היא גונחת חזרה. "אל תפסיק. מהר יותר, קונור."

"את אוהבת את זה?"

"אני מתה על זה."

"כן?"

"אה, כן, דחוף לי את זה לתחת!" היא מתחננת.

אני מתמוטט ודופק את המצח בראש המיטה. אני בוהה בה, המום.

"מה? יותר מדי?" היא שואלת אותי, המומה ותמימה כולה.

הבחורה הזו. היא משהו אחר. "כן, אולי כדאי שתרגיעי קצת," אני

מקרקר.

אבל אנחנו לא יכולים להפסיק לצחוק ככל שנעשה קשה יותר

לנשום ואנו נלחמים להמשיך עם הגניחות החושניות. לבסוף, לאחר

זמן רב יותר מהנדרש, אנו נרגעים. עדיין רועדת מצחוק היא קוברת

את ראשה בכריות, מכופפת עם הישבן באוויר, ולפתע, אני מתקשה

לזכור למה אנחנו רק מעמידים פנים.

"נהנית?" אני שואל, ונשכב על הגב. השיער שלי לח מזיעה ואני

מזיז אותו מהעיניים עם האצבעות כשטיילור נשכבת לידי.

היא מסתכלת עליי במבט לא ברור. כזה שעוד לא ראיתי בעיניה

הלילה – בוהה בי מתחת לעיניה החצי סגורות ושפתיה האדומות

והנפוחות מהנשיכות שלה כשגנחה. יש עומק מאחורי המסכה שעל

פניה, רבדים מרתקים שאני משתוקק לחקור יותר ויותר. לשבריר

שנייה, אני חושב שהיא רוצה שאנשק אותה. ואז היא ממצמצת, והרגע

נעלם.

"קונור אדוארדס, אתה בחור טוב."

קראו לי בשמות גרועים יותר. זה לא אומר שאני לא מבחין עד

כמה מפתה המחשוף שלה נראה כשהיא מסתובבת על הצד שלה כדי

לפנות אליי. "זה היה הסקס המזויף הכי טוב שהיה לי בחיים," אני

אומר בכובד ראש.

היא מגחכת.

המבט שלי עובר על הלחיים הסמוקות שלה, העור המושלם והזורח שלה. ואז יורד שוב למחשוף המדהים שלה. אני יודע מה היא עומדת להגיד עוד לפני שאני שואל בקול, אבל זה נפלט לי מהפה בכל מקרה. "אז, בא לך להתמזמז?"

פרק 3

טיילור

הוא לא רציני. אני יודעת שלא. להציע לי הצעה מגונה אחרי ההופעה הקטנה שלנו זו רק דרכו של קונור לגרום לי להרגיש טוב יותר לגבי המצב המחורבן הזה. הוכחה נוספת לכך שמתחת לשיער הבלונדיני באורך הסנטר, העיניים האפורות כפלדה, והגוף המסותת, יש לו לב רך. וזו סיבה נוספת לעוף מפה לפני שאטפח רגשות. כי קונור אדוארדס הוא לגמרי הבחור שאת מתאהבת בו לפני שאת מגלה שבחורות כמוני לא משיגות בחורים כמוהו.

"מצטערת, הסכמנו על מדיניות קפדנית של אנטי התעללות," אני אומרת בנחישות.

הוא יורה לעברי חצי חיוך עקום שגורם ללב שלי להחסיר פעימה. "את לא יכולה להאשים אותי על כך שאני מנסה."
"בכל אופן. היה נחמד," אני אומרת לו ויורדת מהמיטה, "אבל כדאי ש –"

"חכי רגע," קונור אוחז בידי. גל של אנרגיה לחוצה מתפשט במעלה זרועי ומעקצץ בעורפי. "אמרת שתהיי חייבת לי טובה, נכון?"

"כן," אני אומרת, בחשש.

"טוב, אז אני גובה את הטובה. אנחנו פה למעלה רק חמש דקות. אני לא יכול להרשות לעצמי שאנשים יחשבו שאני לא יודע לענג

בחורה. " הוא מרים גבה. "תישארי קצת. תעזרי לי לשמור על המוניטין שלי."

"אתה לא צריך אותי בשביל להגן על האגו שלך. אל תדאג, הם יניחו שהשתעממת ממני."

"אני באמת משתעמם בקלות," הוא מסכים, "אבל יש לך מזל, טי. שיעמום זה הדבר האחרון שאני מרגיש ברגע זה. את האדם הכי מעניין שדיברתי איתו כבר תקופה ארוכה."

"אתה כנראה לא יוצא מהבית יותר מדי," אני מתברחת. "נו באמת," הוא מפתח, "אל תכריחי אותי לרדת לשם עדיין. הבנות שם למטה צמאות מדי. כולן מתנהגות כאילו שאני הסטייק האחרון בשוק הבשר."

"נשים נלחמות על תשומת הלב שלך? מסכן." ועל אף שאני מנסה לא לחשוב עליו כחתיכת בשר, אני לא יכולה להכחיש שהוא בהחלט מדהים. הבחור הכי יפה שפגשתי בחיי. שלא נדבר על הכי סקסי. הוא עדיין אוחז בידי, והזווית בגוף שלו גורמת לכל שריר בזרועו המסותתת לבלוט בצורה מפתה. "נו, תישארי ודברי איתי."

"מה עם החברים שלך?" אני מזכירה לו. "אני רואה אותם כל יום באימון." האגודל שלו מצייר עיגול עדין על החלק הפנימי במפרק כף היד שלי, ואני גמורה. "טיילור. בבקשה תישארי."

זה רעיון גרוע. עכשיו זה הרגע שעליו אביט לאחור שנה מהיום אחרי שאחליף את שם המשפחה שלי, אצבע את שערי, ואשנה את שמי לאולגה כשאמלצר בדיינר בסקנקטדי. אבל עיניו המפצירות, עורו על עורי, לא מאפשרים לי לעזוב.

"בסדר." מעולם לא היה לי סיכוי נגד קונור אדוארדס. "רק כדי לדבר."

יחד אנחנו מתיישבים חזרה על המיטה, מבצר הכריות בינינו מפורק מהקפיצות וההשתוללות. והקסם של קונור. הוא מרים את צב הצעצוע שנרד לקצה המיטה ומניח אותו על השידה ליד המיטה. אני

לא בטוחה שהייתי פה אי פעם, עכשיו כשאני חושבת על זה. החדר של רייצ'ל הוא... הרבה. כאילו נערה המכורה לאפליקציית עריכת תמונות ועקרת בית שהיא גם בלוגרית הקיאו על נסיכת דיסני.

"תעזרי לי להבין אותך." קונור מניח את הזרועות הסקסיות שלו על החזה. "זה לא החדר שלך, נכון?"

"לא, אתה קודם," אני מתעקשת. אם אני עומדת לשעשע אותו, חייבת להיות קצת הדדיות. "אני מרגישה שהשתלטתי על השיחה. תעזור לי להבין אותך."

"מה את רוצה לדעת?"

"כל דבר. הכול." איך אתה נראה בעירום... אבל לא, אסור לי לשאול את זה. אני אולי שוכבת במיטה עם הבחור הכי חתיך בקמפוס, אבל הבגדים שלנו נשארים עלינו. במיוחד שלי.

"אה, טוב..." הוא חולץ את הנעליים עם הבהונות, ומעיף אותם מהרגליים. אני עומדת להגיד לו שאנחנו לא עומדים להישאר פה כל כך הרבה זמן, אבל הוא ממשיך. "אני משחק הוקי, אבל אני מניח שאת יודעת את זה כבר."

אני מהנהנת בתגובה.

"עברתי לפה מאל איי בסמסטר שעבר."

"אה, טוב. זה מסביר הרבה."

"זה מסביר?" הוא מעלה על פניו הבעה נעלבת מזויפת.

"לא בצורה רעה. זאת אומרת, אתה ההגדרה של תמונת שער

במגזין הגולש האולטימטיבי, אבל זה מתאים לך."

"אני מתכוון לבחור להתייחס לזה כאל מחמאה," הוא אומר, ונועץ

את המרפק שלו בצחוק בצלעות שלי.

אני מתעלמת מהצמרמורת הקטנה המדגדגת את חזי בשמחה.

ההתנהגות המשתובבת שלו מושכת מדי. "איך בחור מהחוף המערבי

הגיע לשחק דווקא הוקי?"

"אנשים משחקים הוקי בחוף המערבי," הוא אומר בצניניות. "זה

לא קטע אקסקלוסיבי של החוף המזרחי. שיחקתי גם פוטבול, בחטיבת

הביניים, אבל הוקי היה הרבה יותר מהנה והייתי יותר טוב בזה."

"אז מה גרם לך לרצות לעבור מזרחה?" חורפים בניו אינגלנד הם טעם נרכש. בשנה הראשונה הייתה לנו אחות אחווה שהצליחה לשרוד שישה ימים בשלג עד הברכיים ואז עלתה על מטוס חזרה לטמפה. היינו צריכות לשלוח את הדברים שלה הביתה ברואר.

משהו חולף על פניו של קונור. לרגע אחד, עיניו האפורות מאבדות מיקוד, והופכות מרוחקות. אם הייתי מכירה אותו יותר טוב, הייתי חושבת שפגעתי בנקודה רגישה. כשהוא עונה, קולו מאבד קצת מהשובבות הקודמת שלו.

"הייתי זקוק לשינוי אווירה. ההזדמנות לעבור ל'בראיר' עלתה וניצלתי אותה. גרתי בבית, את יודעת, וזה התחיל להרגיש קצת צפוף."

"אחים ואחיות?"

"לא, היינו רק אימא ואני במשך תקופה ארוכה. אבא נטש אותנו כשהייתי בן שש."

חמלה מרככת את קולי. "זה נורא. אני מצטערת."

"אה, אל תצטערי. אני בקושי זוכר אותו. אימא שלי התחתנה עם בחור אחר בשם מקס לפני שש שנים בערך."
 "ומה, שניכם לא מסתדרים?"

הוא נאנח, שוקע עמוק יותר בכריות ובוהה בתקרה. הוא מכווץ את מצחו בתסכול. אני מתפתה לסגת, להגיד לו שהוא לא חייב לדבר על זה ושלא התכוונתי לחטט. אני יכולה לראות שהנושא מטריד אותו, אבל הוא ממשיך.

"הוא בסדר. אימא ואני גרנו בשכירות בבית קטן ועלוב כשהם נפגשו. היא עבדה כספרית שישים שעות בשבוע כדי לדאוג לנו. ואז איש העסקים החלקלק והעשיר הזה הגיע הוציא אותנו מהאומללות שלנו לחוף הנטינגטון. אני לא יכול אפילו לתאר לך כמה טוב יותר היה ריח האוויר. זה הדבר הראשון שהבחנתי בו." בחיוך מתנשא הוא מושך בכתפיו. "עברתי מבית ספר ציבורי לפרטי. אימא קיצצה בשעות העבודה שלה ואז בסופו של דבר התפטרה מעבודתה. כל החיים שלנו השתנו." הוא נעצר לרגע. "הוא טוב אליה. היא כל עולמו. אבל הוא

ואני, אנחנו לא מתחברים. היא הייתה הפרס; אני הייתי הקורנפלקס המעופש שנשכח בארון."

"אתה לא קורנפלקס מעופש," אני אומרת לו. העובדה שילד יגדל במחשבה כזו על עצמו שוברת את ליבי, ואני תוהה אם הדמות המגניבה והנינוחה הזו היא הדרך שלו לשרוד את הצלקות של תחושת הנטישה. "יש אנשים שלא טובים עם ילדים, אתה יודע?"

"כן. הוא מהנהן, בהבעה צינית, ושנינו יודעים שזה פצע שלא יחלים מהאמירות השטחיות שלי.

"גם אצלי תמיד היינו רק אימא ואני," אני אומרת, ומשנה את הנושא כדי להדוף את מצב הרוח הרע שנחת על קונור כמו צל. "אני תוצר של סטוץ חד-פעמי נלהב."

"אוקיי." עיניו של קונור אורות. הוא מסתובב אליי ומניח את הראש שלו על היד. "עכשיו אנחנו מתקדמים."

"אה, כן, אייריס מארש הייתה חנונית ברחובות ופרועה בין הסדינים."

צחוקו הצרוד מעורר בי שוב צמרמורת. אני חייבת להפסיק להיות כל כך... מודעת לנוכחותו. כאילו גופי ננעל על התדר שלו ומגיב כעת לכל תנועה, לכל צליל.

"היא פרופסור להנדסה גרעינית באוניברסיטת MIT, ולפני עשרים-ושתיים שנה היא פגשה איזה מדען רוסי מפורסם בכנס בניו יורק. היה להם מפגש רומנטי אחד, ואז הוא חזר לרוסיה ואימא חזרה לקיימברידג'. שישה חודשים לאחר מכן, היא קראה בניו יורק טיימס שהוא נהרג בתאונת דרכים."

"אלוהים אדירים." הוא מרים את ראשו. "את חושבת שאבא שלך, כאילו, נרצח על ידי ממשלת רוסיה?"

אני צוחקת. "מה?"

"אחותי, מה אם אבא שלך היה מעורב בריגול? והק-ג'ב גילו שהוא עובר עם הסי-אי-אי, אז הם חיסלו אותו?"

"חיסלו? נראה לי שאתה מתבלבל בתיאורים שלך. מאפיות מחסלות אנשים. ואני לא בטוחה שהק-ג'ב עדיין קיימים בכלל."

"ברור, זה מה שהם רוצים שתחשבי." ואז עיניו נפקחות בתדהמה.
 "וואו, אולי את סוכנת רסייה רדומה?"
 יש לו דמיון פעיל, אני חייבת להודות. אבל לפחות מצב רוחו
 השתפר.

"טוב," אני אומרת בכובד ראש, "כמו שאני רואה את זה, יכולות
 להיות לזה שתי משמעויות: או שנעשיתי מודעת לזה ואהפוך בקרוב
 מטרה לחיסול."

"אוי פאק." בגמישות מרשימה, קונור מזנק מהמיטה ומציץ בצחוק
 מחוץ לחלון לפני שהוא סוגר את הווילונות ומכבה את האור.
 שנינו מוארים כעת רק על ידי מנורת הצב הקטנה של רייצ'ל
 והאור של פנסי הרחוב שחודרים דרך החרכים בתריסים.
 הוא צוחק ומטפס חזרה על המיטה. "אל תדאגי, בייב, אני שומר
 עלייך."

אני מחייכת. "או, שאצטרך להרוג אותך כי גילית את הסוד שלי."
 "או, או, תקשיבי לי: את מעסיקה אותי כשומר הראש והעוזר
 החתיך שלך ואנו יוצאים לדרכים כשכירי חרב."
 "המממ." אני מעמידה פנים שאני בוחנת אותו, ומתלבטת. "הצעה
 מפתה, חבר."

"אבל קודם כדאי לנו כנראה להתפשט לגמרי כדי לבדוק שאין
 עלינו מכשירי ציתות. את יודעת, כדי לבסס אמון."
 הוא מקסים כמו כלבלב מתוק. "כן, לא."
 "לא כיף איתך."

אני לא מצליחה לקרוא את הבחור הזה. הוא מתוק, מקסים, מצחיק
 – כל האיכויות החמקמקות האלה של גברים שגורמות לנו להאמין
 שנוכל להפוך אותם למשהו מתורבת. אבל ברזומנית נועז, גולמי,
 ולגמרי לא יומרני באופן שכמעט אף אחד לא מתנהג בקולג'. כולנו
 רק מגששים את דרכנו לגילוי עצמי עם הבעה אמיצה על הפנים. אז
 איך זה מסתדר עם קונור אדוארדס שכולם מכירים? לגבר הזה יש יותר
 חריצים המסמנים כיבושים על מקל ההוקי שלו מפתיתי שלג בינואר.
 מי זה קונור אדוארדס האמיתי?

למה אכפת לי?

"אז, אה, איזה תואר אתה עושה?" אני שואלת, ומרגישה כמו קלישאה.

ראשו נזרק לאחור והוא משחרר נשימה. "כלכלה, אני מניח."
טוב, לא מה שציפיתי. "אתה מניח?"
"התכוונתי שאני לא באמת מרגיש חיבור לזה. זה לא היה הרעיון שלי."

"אז של מי היה הרעיון?"

"האבא החורג שלי. הוא הכניס לעצמו לראש שאלך לעבוד אצלו אחרי שאסיים את התואר. אלמד איך לנהל את החברה שלו."
"לא נשמע שאתה מתלהב מזה," אני אומרת. הוא מגחך בתגובה.
"לא, לא מתלהב," הוא מסכים. "אני מעדיף שיתלו אותי מהביצים ולא ללבוש חליפה ולבהות בטבלאות כל היום."
"איזה תואר היית מעדיף לעשות?"

"זה הקטע. אין לי מושג. אני חושב שהתקפלתי לגבי תואר בכלכלה כי לא הצלחתי לחשוב על תירוץ טוב יותר. לא יכולתי להעמיד פנים שיש לי משהו אחר מעניין יותר, אז..."
"שום דבר?" אני לוחצת.

אני, לעומת זאת, התלבטתי בין הרבה אפשרויות. אני מודה שחלק מהן היו שאריות של פנטזיות מהילדות, כמו להיות ארכיאולוגית או אסטרונוטית, אבל עדיין. כשהגיע הזמן להחליט מה אני רוצה לעשות בשארית חיי, היו לי לא מעט אופציות.

"באופן שגדלתי, זה לא שהייתה לי זכות לצפות להרבה," הוא אומר בקול זועף. "הנחתי שבסופו של דבר אעבוד בשכר מינימום עם תג שם, או בכלא, לא חשבתי שאלמד בקולג'. אז אף פעם לא הקדשתי לזה הרבה מחשבה."

אני לא יכולה לדמיין לעצמי איך זה. להסתכל אל העתיד שלך בלי שום תקווה. זה מזכיר לי איזו זכות הייתה לי לגדול בסביבה תומכת, כשכל הזמן אומרים לי שאני יכולה להיות כל דבר שאני רוצה, ולדעת שהכסף והאפשרויות היו שם בשביל לתמוך בכך.

"כלא?" אני מנסה להקל על האווירה. "תפרגן לעצמך, חבר. עם הפנים והגוף שלך, יכולת לעשות הון בפורנו."
"את אוהבת את הגוף שלי?" הוא מחייך, ומצביע על גופו הארוך והשרירי. "כולו שלך, טי. בואי תעלי."
אלוהים, הלוואי. אני בולעת בכבוד ומעמידה פנים שאני לא מושפעת מכמה שהוא חתיך. "מוותרת."
"מה שתגידי, חברה."
אני מגלגלת עיניים.
"מה איתך?" הוא שואל. "איזה תואר את לומדת? לא, רגע. תני לי לנחש." קונור מצמצם את עיניו, ובוחר אותי כדי להבין את התשובה.
"תולדות האומנות."
אני מנידה בראשי.
"עיתונאות."
מנידה שוב.
"המממ..." הוא בוהה בי שוב, ונושך את השפה שלו. אלוהים, יש לו את הפה הכי סקסי בעולם. "הייתי אומר תואר בפסיכולוגיה, אבל אני מכיר אחת מאלה ואת לא כזו."
"חינוך לגיל הרך. אני רוצה להיות מורה."
הוא מרים גבה, ואז בוחר אותי במבט כמעט... רעב. "זה מדליק."
"מה מדליק בזה?" אני שואלת, בהלם.
"כל בחור מפנטז לזיין מורה. זה קטע כזה."
"בנים הם מוזרים."
קונור מושך בכתפיו, אבל הרעב הזה עדיין צובע את פניו. "תגידי לי משהו... למה את לא פה עם מישהו כבר?"
"למה אתה מתכוון?"
"אין איזה בחור בתמונה איפשהו?"
תורי להירתע מהנושא. יהיה לי כנראה יותר מה לומר בנוגע לטקסטיל מהמאה השלוש-עשרה מאשר בנוגע לדייטים. ומכיוון שכבר הבכתי את עצמי מספיק לערב אחד, אני מעדיפה לא להוסיף להשפלה ולחלוק את הפרטים על חיי האהבה הלא קיימים שלי.

"אז יש שם סיפור," קונור אומר, כשהוא חושב בטעות שההיסוס שלי נובע מביישנות. "בואי נשמע את זה."
 "מה איתך?" אני יורה חזרה. "עדיין לא מצאת את הגרופית האחת והיחידה הזו?"

הוא מושך בכתפיו, אדיש לירידה המקניטה שלי. "אני לא באמת בקטע של חברות."

"אוי, זה נשמע מגעיל."

"לא, פשוט התכוונתי שלא יצאתי עם אף אחת יותר מכמה שבועות. אם זה לא שם, זה לא שם, את יודעת?"

אה, אני מכירה את הטיפוס. משתעמם בקלות. מביט כל הזמן מעבר לכתף שלו על הדבר הבא שחולף. מם מהלך בשר ודם.

לא מפתיע. הבחורים היפים תמיד רוצים את החופש שלהם.

"שלא תחשבי שהצלחת להסיח את דעתי," הוא אומר ומסתכל עליי בחיוך מלא כוונה. "תעני על השאלה."

"מצטערת לאכזב. אין בחורים. אין סיפור." תסוכת אחת חסרת חשיבות בשנה הראשונה שבקושי ניתן להגדיר אותה כמערכת יחסים היא פתטית מכדי להזכיר.

"נו באמת. אני לא סתום כמו שאני נראה. מה, שברת לו את הלב?
 הוא בילה שישה חודשים בשינה על המדרכה מחוץ לבית האחוזה?"

"למה אתה מניח שאני מסוג הבחורות שגבר ישתוקק לה בגשם ובבוץ?"

"את צוחקת עליי?" עיניו האפורות בוחנות אותי, ומשתהות על חלקים שונים בגופי לפני שהן חוזרות לפגוש במבטי. כל מקום שעליו הוא הסתכל מעקצץ עכשיו בעוצמה. "בייב, יש לך גוף שבנים מפנטזים עליו מתחת לסדינים בחושך."

"אל תעשה את זה," אני אומרת לו וכל ההומור מתנקז מקולי כשאני מתחילה להסתובב ממנו. "אל תלעג לי. זה לא יפה."

"טיילור."

אני נבהלת כשהוא אווזו בידי, ומשאיר אותי במקום כך שאנחנו עדיין פנים מול פנים. וכשהדופק שלי מאיץ, הוא מצמיד את היד

הרועדת שלי לחזה שלו. הגוף שלו חם, מוצק. הלב שלו פועם בקצב מהיר ויציב מתחת לכף ידי.

אני נוגעת בחזה של קונור אדוארדס.

מה לעזאזל קורה ברגע זה? אפילו בחלומות הכי פרועים שלי לא דמיינתי שמסיבת ההנגאובר של חופשת האביב של קאפא קאי תסתיים ככה.

"אני מתכוון לזה." קולו מתעבה. "ישבתי פה עם מחשבות מגונות עלייך כל הלילה. אל תטעי, אלו נימוסים לא אדישות."

חיוך מסויג מושך את קצות שפתיי. "נימוסים, הא?" אני לא בטוחה שאני מאמינה לו. או שקליפ פורנו במוחו בו אני מככבת נחשב כמחמאה. על אף שאני מניחה שהכוונה היא העיקר.

"אימא שלי לא גידלה פרחח, אבל אני יכול להיות מגונה ביותר אם את בקטע."

"ומה נחשב מגונה בחוף המערבי?" אני שואלת, ומבחינה איך שפתו העליונה קופצת כשהוא משתוכב.

"טוב..." התנהגותו משתנה. עיניים מצטמצמות. הנשימה מואטת. קונור מלקק את שפתיו. "אם לא הייתי ג'נטלמן, אולי הייתי מנסה משהו כמו להזיז את השיער שלך מאחורי האוזן." הוא מרפרף עם קצות האצבעות שלו בשיער שלי. ואז במורד הצוואר שלי. רק לטיפה עדינה של עור בעור.

צמרמורות קטנות מלאות התרגשות מתפשטות על צווארי והנשימה נתקעת לי בגרון.

"ומעביר את האצבעות שלי לאורך הכתף שלך."

הוא עושה את זה, ומאיץ לי את הדופק. השתוקקות מתגברת בתוכי.

"וממשיך לרפרף עד –" הוא מגיע לרצועת החזייה שלי. לא שמת לב שהיא חשופה כי הסוודר נפל לי מהכתף.

"טוב. ארצה." אני מתאפסת על עצמי במהירות, מורידה את היד שלו ממני ומסדרת את השרוול. אלוהים, הבחור הזה צריך לבוא עם תווית אזהרה. "נראה לי שאני מבינה עכשיו."

"את בחורה ממש מושכת, טיילור." הפעם כשהוא מדבר, אני לא מפקפקת בכנות שלו, אולי בשפיות שלו. אני מניחה שמישהו כמוהו לא היה פופולרי כל כך אם הוא היה בררן. "אל תבזבזי יותר זמן על מחשבה אחרת."

במשך השעות הבאות, אני לא. במקום זה, אני מרשה לעצמי להעמיד פנים שמישהו כמו קונור אדוארדס באמת בקטע שלי.

אנו שוכבים שם בתוך הפקעת המגוחכת של אוסף בובות החיות של רייצ'ל, ומדברים כאילו שאנחנו מכירים שנים. למרבה ההפתעה, אין מחסור בנושאים לשיחה, ואין הפוגה מעיקה. אנו עוברים מנושאים בנאליים של מאכלים הכי אהובים וההערכה המשותפת שלנו לסרטי מדע בדיוני, לנושאים רציניים יותר, כמו כמה לא שייכת אני מרגישה בין אחיותיי לאחווה, לנושאים מצחיקים, כמו הפעם ההיא כשהוא היה בן שש-עשרה והשתכר אחרי משחק חוץ בסן פרנסיסקו וצלל לתוך המפרץ ככוונה לשחות ל'אלקטרו'.

"משמר החופים המזוין הופיע ו –" הוא קוטע את עצמו באמצע המשפט, ומפקק בקול. "לעזאזל, אני בקושי מצליח להשאיר את העיניים שלי פקוחות."

אני נדבקת בפיהוק המדבק שלו ומכסה את הפה הפעור שלי בזרועי. "גם אני," אני אומרת בישנוניות. "אבל אנחנו לא יוצאים מהחדר הזה עד שתסיים את הסיפור הזה כי אלוהים, היית ילד ממש טיפש."

זה מעורר גל של צחוק מהאל הנורדי ליד. "זו לא הפעם הראשונה ששמעת את זה, וזו לא תהיה האחרונה."

ועד שהוא מסיים את הסיפור, אנחנו מפקקים בלופ, ומצמצמים במהירות בניסיון להישאר ערים. הדיון הכי מטומטם והכי מנומנם מתחיל כשאנו מנסים למצוא את הכוח לקום.

"כדאי שנרד," אני ממלמלת.

"מממ-הממ," הוא ממלמל חזרה.

"עכשיו כאילו."

"הממ, רעיון טוב."

"או אולי עוד חמש דקות." אני מפהקת. "חמש דקות, כן." הוא מפהק.

"טוב, אז נעצום עיניים לחמש דקות ואז נקום."
"רק לתת לעיניים שלנו לנוח. את יודעת, עיניים מתעייפות."
"נכון."

"עיניים עייפות," הוא ממלמל מתחת לריסים עבים, "ושיחקתי משחק הלילה, נחבלתי קצת, אז בואי פשוט..."
אני לא שומעת את שאר המשפט שלו, כי שנינו נרדמים.

פרק 4

טיילור

דפיקה.

דפיקה.

דפיקה!

דפיקה!

הדפיקה האחרונה על הדלת גורמת לי לזנק בבהלה. אני ממצמצת ומגוננת על העיניים מקרני האור החודרות לחדר. מה לעזאזל?

יש אור בחוץ. בוקר. הפה שלי יבש, עם טעם מר על הלשון. אני לא זוכרת שנרדמתי. אני מפהקת ומותחת את הידיים והרגליים, מרגישה את השרירים משתחררים. ואז רעש אחר עוצר לי את הלב.

נוחר. ליד.

אלוהים אדירים.

שרוע על הבטן, קונור שוכב בלי חולצה בתחתוני בוקסר בלבד.

"הי! תפתחו את הדלת! זה החדר שלי!"

עוד דפיקות. עם האגרופים.

שיט. רייצ'ל חזרה הביתה.

"קום." אני מנדנדת את קונור. הוא לא זז. "גבר, קום. אתה חייב

לעזוב."

אני לא מבינה איך הוא עדיין פה או מתי נרדמתי אמש. מבט מהיר

מראה שאני עדיין לבושה ונועלת נעליים, אז למה לעזאזל קונור כמעט עירום?

"עופו לי מהחדר, שמוקים!" בכל רגע, רייצ'ל עומדת להתחיל לבעוט בדלת.

"קדימה, קום." אני מצליפה לקונור על הגב התחתון, וזה גורם לו להתעורר בבהלה מכולכלת.

"מררממ?" הוא ממלמל.

"נרדמנו. אחות האחוה בבית והיא רוצה את החדר שלה חזרה," אני לוחשת בלחץ. "אתה חייב להתלבש."

קונור נופל מהמיטה. הוא נעמד ומתנודד קלות, וממשיך למלמל לעצמו. בחשש, אני פותחת את המנעול ואז את הדלת, ורואה את רייצ'ל הזועמת רותחת במסדרון. מאחוריה כל הבית ער, מסתובב בפיג'מות ושיער פרוע עם כוסות קפה ופופ־טארטס קרים. אני לא רואה את סאשה בשום מקום, אז אני מניחה שהיא הלכה בסוף להופעה בכוסטון ונשארה לישון אצל החברים שלה בעיר.

"מה לעזאזל, טיילור? למה הדלת שלי הייתה נעולה?"

אני רואה את הגיחוך האכזרי של אביגיל בין הפרצופים המתגודדים במסדרון. "אני מצטערת, אני –"

בלי לתת לי לסיים, רייצ'ל דוחפת את הדלת ומתפרצת פנימה, מאפשרת לכולן להסתכל על קונור בלי חולצה, מכפתר את מכנסי הג'ינס שלו.

"אוי," היא צווחת. הזעם שלה נרגע כמעט מייד ממראה גופו המושלם של קונור.

אני לא מאשימה אותה שהיא בוהה. הוא יוצא דופן. כתפיים רחבות ושרירים מודגשים. המישורים החלקים המושלמים והמזמינים בחזה שלו. אני לא מאמינה שישנתי ליד זה ואני לא זוכרת מזה דבר.

"בוקר טוב," קונור אומר בגיחוך. הוא מהנהן אל שאר האחיות מחוץ לחדר. "גבירותיי."

"לא ידעתי שאת עם מישהו," רייצ'ל מדברת אליי אבל בוהה בו. "זו אשמתי," הוא אומר בקלות, ואז לובש את החולצה מעל החזה

המסוות שלו. הוא נועל את נעליו. "מצטער על זה." הוא אומר, הוא קורץ בדרכו לדלת. "תתקשרי אליי."

ובדיוק באותה מהירות שהפכנו לבעלי ברית בלתי סבירים, הוא עוזב. כל המבטים נשארים נעולים על התחת החטוב שלו במכנסי הג'ינס, עד שהוא נעלם מעינינו וצעדיו הכבדים מהדהדים במורד המדרגות.

אני בולעת כמה פעמים לפני שאני מדברת. "רייצ'ל, אני –" "לא ידעתי שיש כך את זה, מארש." היא נראית מופתעת, ברור. אבל גם מתרשמת. "בפעם הבאה שתקטלי דרקון בחדר שלי, תוודאי שאת יוצאת לפני ארוחת הבוקר. סבבה?"

"בטח. מצטערת." אני אומרת בהקלה. הגרוע ביותר נמנע, אני מניחה. אני חיה כדי להילחם בקרבות טובים יותר. ובין אם הבאתי את זה על עצמי או לא, בין אם זה מקלף עוד שכבה דקיקה מהכבוד העצמי שלי למען המעמד החברתי שלי, לפחות היום כל הבנות האלה יחיו בעקיפין דרך מעלליי כביכול. ואז יש את אביגיל.

בזמן שהאחרות חוזרות לסרטים המצוירים שלהן ולדגני הבוקר המצופים קינמון, היא משתהה בקצה המדרגות ומחכה לי. אני רוצה לחלוף על פניה ולהתעלם ממנה, אולי לתת לה דחיפה קטנה במורד המדרגות. במקום זה, כמו טיפשה, אני עומדת שם ופוגשת במבטה. "את בטח ממש מרוצה מעצמך, היא אומרת, ומקמרת גבה אחת מרוטה בשלמות.

"לא אביגיל, רק עייפה."

"אם את חושבת שהוכחת משהו אתמול בלילה, את טועה. קונור היה מזיין גרב רטובה אם היא הייתה מחייכת אליו. אז אל תחשבי שזה הופך אותך למיוחדת, טיי-טיי."

הפעם אני כן חולפת על פניה. "לא הייתי חולמת על זה."

"והוא לא עשה אף מהלך?" סאשה שואלת בראשון בבוקר לאחר שאני מסיימת לעדכן אותה בכל מה שקרה בשישי בלילה.

בשונה ממני, סאשה עדיין גרה בבית קאפא קאי, אז היא באה לפגוש אותי לארוחת בוקר בדויינר של דלה בעיר. בדרך כלל היא מתעצלת מדי לבוא להייסטינגס ומכריחה אותי לפגוש אותה באחד מחדרי האוכל ב'בראייר', אבל כנראה שהודעת הטקסט העמומה שלי אליה אתמול – "אספר לך כשאראה אותך" – לא הצליחה לספק את סקרנותה של חברתי הטובה ביותר. לפחות עכשיו אני יודעת איך לגרור את הישבן העצל שלה מהקמפוס: פרטים מלוכלכים. או היעדר פרטים כאלה.

"לא," אני מאשרת. "אף מהלך." אני לא דואגת שסאשה תספר למישהי מבנות קאפא. אני סומכת עליה לגמרי, ואין סיכוי שהייתי נותנת לחברה הכי קרובה שלי לחשוב שהזדיינתי עם פלייבוי ספורטאי ידוע לשמצה. היא היחידה שיודעת שאני בכלל בתולה.

"הוא לא ניסה לנשק אותך?"

"לא." אני לועסת באיטיות ביס של טוסט מחיטה מלאה. אני תמיד מזמינה את אותה ארוחת בוקר עצובה אצל דלה: טוסט חיטה מלאה, חביתת חלבונים, וקערת פירות קטנה. אם "ספירת קלוריות" הייתה נחשבת לקריירה, הייתי עשירה יותר מג'ף בזוס. "אני ממש בהלם," היא מכריזה. "זאת אומרת, המוניטין שלו הולך לפניו."

"טוב, הוא כן פלרטט קצת," אני מודה, ומושיטה יד לכוס המים שלי. "והוא העמיד פנים שהוא אוהב את הגוף שלי."

היא מגלגלת את עיניה. "טיילור, אני מבטיחה לך שהוא לא העמיד פנים. אני יודעת שאת חושבת שגברים מתחרמנים רק מנשים רזות כמו מקל, אבל תסמכי עליי, את טועה. קימורים מטריפים אותם. "כן, קימורים. לא צמיגים."

"אין לך צמיגים."

תודה לאל, לא ברגע זה. שמרתי על דיאטה קפדנית מאז הסילבסטר, אחרי שהרשיתי לעצמי להתפנק במהלך החגים והעליתי כמעט חמישה

קילו. תוך שלושה חודשים הורדתי כמעט ארבעה מהחמישה האלה, ואני מרוצה מאוד, אבל אשמח להוריד עוד במשקל.

מטרת הגוף האידיאלית שלי היא איפה שהוא בין קייט אפטון לאשלי גרהאם; אני נוטה לתנודות בין השתיים, אבל אם אוכל לרדת למידה של קייט אהיה מאושרת. אני באמת מאמינה שכל סוגי הגוף יפהיים. אבל כשאני מסתכלת במראה אני שוכחת. המשקל שלי היה מקור לחץ וחוסר ביטחון כל חיי, אז השמירה עליו היא בראש סדר העדיפויות בשבילי.

אני בולעת את הביס האחרון בחביתה, ומעמידה פנים שאני לא מבחינה כמה טעימה ארוחת הבוקר של סאשה נראית. ערמה מגרה של פנקייק פצפוצי שוקולד בים של סירופ מתוק.

היא אחת מהבנות האלה שיכולות לאכול כל דבר ולא להעלות אפילו קילו אחד. ובינתיים, אני לוקחת ביס אחד מצ'יזבורגר ומעלה חמישה קילו בין לילה. ככה הגוף שלי פועל וקיבלתי את זה. צ'יזבורגרים ופנקייקים טעימים מאוד באותו רגע, אבל מבחינתי הם לא שווים את זה בטווח הארוך.

"בכל אופן," אני ממשיכה, "הוא באמת היה ג'נטלמן."

"עדיין קשה לי להאמין," היא אומרת בפה מלא פנקייק. היא לועסת מהר. "והוא אמר לך להתקשר אליו?"
אני מהנהנת. "אבל ברור שהוא לא התכוון לזה."
"למה זה ברור?"

"כי הוא קונור אדוארדס ואני טיילור מארש?" אני מגלגלת את עיניי. "וגם? הוא לא נתן לי את המספר שלו."
היא זועפת. הא, זה סתם לה את הפה מהר.

"כן, אז כל הפנטזיה הרומנטית שרקחת בראש היפה שלך, את יכולה לשכוח ממנה. קונור עשה לי טובה באותו לילה." אני מושכת בכתיי. "ושום דבר מעבר לזה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן